

Я по троянду в сад спустився на світанні...

Гафіз

Я по троянду в сад спустився на світанні.
Там соловей зайшовся в щебетанні.
Мій побратим гіркий, закоханий в троянду,
ронив, ридаючи, мелодії весняні.
Не стало вірності і дружби на землі,
немає жодного, хто б не тонув у злі.
Хто обдарований божественним талантом,
в скупого здирщика слугує при столі.
Немає в мудрого, де голову схилити,
йому судилися печалі та жалі.
Зате невігласи , що вирости в розкошах,
Щодня купаються у золоті й сріблї.
Рядки поетові, що душу освіжають,
як ранній вітерець у юному гіллі,
Ячменю пригоряй в скупих не заслужили,
хоч будь їх автором безсмертний Санаї.
Мені на вухо так сказала вчора мудрість:
Терпи всі злигодні, великі і малі.
І завжди пам'ятай мої слова, Гафізе:
"як не впадеш у прах, то будеш на чолі".